
Vraždy v Cherringhamu

Smrt za úplňku

Matthew Costello, Neil Richards

Kirsty Kimballová se musela ptát sama sebe, jestli vstup do Rotary klubu byl opravdu dobrý nápad.

Jednou z jejích povinností coby oddané rotariánky bylo dostavit se sem, do téhle studené velké místnosti v horním patře městské radnice, a účastnit se zkoušky pěveckého sboru na velkou událost nadcházejícího svátečního období. Proto tady teď trčí, pozorně sleduje text a ze všeho nejvíc si přeje, aby byla doma.

Za „velkou událost“ tuhle záležitost označují jenom dlouholetí příslušníci Rotary klubu. Oficiálně se to nazývá Vánoční světla Cherringhamu a jde o slavnostní večer, který by měl údajně přinést prospěch místní ekonomice, a nějak se předpokládá, že všechny lidi z městečka kulturně povznese, když se budou moci podívat na rozličné podnikatele, vlastníky obchodů a místní řemeslníky, jak stojí natěsnaní v několika řadách a kvílejí tradiční vánoční koledy.

Po večerech mohu dělat i lepší věci než tohle, pomyslela si Kirsty, protože jí připadalo skoro nesnesitelné, že tady musí stát mezi ostatními.

„Slečno Kimballová, kdyby vám to nevadilo, pozvedněte laskavě pohled, buďte tak hodná. Opravdu by nebylo dobré, aby půlka sboru zpívala jenom do stránek zpěvníků.“

Kirsty dost pochybovala, že pan *Všemohoucí*, tedy sbormistr Roger Reed, jenž přes den šéfoval Greenwoodské komerční bance, vede zkoušku zrovna tím nejlepším způsobem.

Stroze přikývla a usmála se, náležitě se začervenala a poslušně zírala na Reeda, který mával rukama jako Mickey Mouse v grotesce, v níž velel armádě smetáků.

No jo, pomyslela si. Možná je na čase dát téhle organizaci vale a znovu si začít užívat čtvrtčních večerů...

Jenomže doba je těžká a měla by dělat všechno, co je v jejích silách, aby udržela nad vodou svůj obchůdek s dárkovými předměty, který pojmenovala *Milé drobnosti*. Člověk nikdy neví, k čemu může být členství v Rotary klubu dobré. Však jí to všichni ostatní připomínali až do omrzení – nepsaným závazkem rotariánů je *vždycky* směřovat relevantní požadavky a nabídky obchodního rázu na další členy klubu.

Nehodí se na tuhle povinnost náhodou přísloví, že ruka ruku myje?

Však také o nic jiného v zásadě nešlo – jen se k tomu přidalo několik charitativních akcí a velký vánoční koncert na náměstí uprostřed Cherringhamu.

Zachvěla se a přelétla pohledem po ostatních zpěvácích. Všichni na sobě měli zimní kabáty a bundy. Většinou i klobouky nebo čepice. Nikdo se nevtáříl zvlášť nadšeně.

Místnost s ponuře hnědou podlahou, pod níž se nacházela knihovna, měly vyhřívat věkovité litinové radiátory, avšak městská rada rozhodla, že se mají používat pouze za situace, kdy se venkovní teplota bude blížit bodu mrazu.

Myslela na svou malou útulnou chaloupku, kde v kamnech na dřevo přátelsky pomrkávají plamínky a v pomalém hrnci se jí chystá večeře...

Pak zaslechla, jak někdo v oddělení basů říhl, když se pokusil nasadit první notu koledy „My tři králové“.

Proboha...

Nepochybně to byl Pete Bull, majitel firmy *Instalatérství Bull*, chlap s hrudníkem jako sud. Hned vedle něho stál odporný Simon Rochester, výkonný ředitel jakéhosi finančního tentononc. Vždycky jí připadalo poněkud ujeté, když někdo musel ostatním vysvětlovat, čím se vlastně živí, ale po Simonově výkladu člověk věděl zrovna tak málo jako předtím.

Rochester jí také vykládal, jak prý cítil „nutkání“ zprostředkovat i místním občanům službu finančního poradenství. Kirsty si za živý svět nedokázala představit, proč se postavil zrovna vedle Petea Bulla, jako by byli kdovíjácí kamarádi, kteří se společně lopotí v komerčních zákopecích

cherringhamské ekonomiky – leda snad že by mu zrovna chtěl nabízet nějaký finanční produkt.

Tu Kirsty bleskem přenesla pohled zase dopředu, jako by ji cosi varovalo, a právě včas – viděla, jak ostrozraký Roger Reed zrovna obrací oči jejím směrem a chystá se k ní vyslat další šíravé a káravé zamračení.

Kirsty zpívala, a přitom se usmívala, jako by chtěla říct *Vidiš, dívám se na tebe!* Zdálo se, že jí Roger úsměv oplácí, ovšem pak si uvědomila, že sbormistr nehledí na ni, nýbrž na sousedku v oddílu sopránů. Vedle ní stála Emma Hillocová, která jako obvykle pěla svůj part o čtvrt tónu níž než ostatek sboru.

A to byl pro Kirsty další důvod k úvahám, zdali mezi tyhle lidi opravdu patří.

Ale co – už jenom pár koled a konečně se rozejdou k domovům.

Při tom pomyšlení se usmála ještě víc.

Kirsty spěchala, aby si z malé šatny na konci sálku vyzvedla bundu a kabelku. Vzduch tam byl prosycen pachem kuliček proti molům a vůní suchého dřeva staré budovy. Najít zde na konci zkoušky své věci bylo něco jako hra na schovávanou.

Otočila se k odchodu. Přímo před ní stála pianistka Martha Bernardová, která zkoušky sboru doprovázela.

Martha už nepracovala na plný úvazek, ale v Rotary klubu stále aktivně působila. Obětavě aranžovala sušenky a koláče, které sboristé přinášeli na každou schůzi klubu. Dnes na podnos uspořádala rozmanité druhy sladkého pečiva a nabízela rovněž oblibitelný slabý čaj. Kirsty doufala, že před tímto pohoštěním nepozorovaně unikne.

„To opravdu tolik spěcháš, Kirsty?“

Přívětivě se na Marthu usmála.

„Ale ne, jen si chystám věci na cestu domů. Zrovna v téhle době mám práce až nad hlavu. Objednávky na Vánoce, však to znáš...“

Nebyla to pravda a Kirsty měla pocit, že svou výmluvou Marthu neošálila.

„Ach, vy mladé podnikatelky! Pořád se za něčím ženete. Za mých mladých let vypadal svět docela jinak. Ale to jistě dobře víš.“

Martha se i vestoje opírala o hůl. V druhé ruce držela táč naložený sladkostmi, jako by jím mohla zadržet Kirsty na místě a zabránit jí v rychlém odchodu.

„Tak co? Nemáš chuť? Dnes jsou tady i tvoje oblíbené sušenky z ovesných vloček s rozinkami.“

Kirsty se podívala na podnos, kde ležely čokoládové kapky vedle kousků, které opravdu vypadaly jako dobroučké křupavé sušenky z ovesných vloček a rozinek. Poněkud stranou se krčilo několik domácích koláčků z lineckého těsta, jako by věděly, že nemají šanci soupeřit s ostatními pamlsky. Martha se jí pohledem zavrtávala do očí.

„Proč ne,“ přikývla Kirsty a vzala si vločkovou sušenku.

A protože Martha byla opravdu přepečlivá, nejen pokud šlo o uspořádání dobrot při všech akcích klubu, Kirsty věděla, že jí ani nemusí pokládat obvyklou otázku, která se stala trvalou součástí jejího života a na kterou velmi zásadně dbala bez ohledu na to, kde a co jedla.

Martha všem dámám, které pekly sladkosti na zkoušky sboru, tuhle věc často a důsledně připomínala, a tak si mohla být Kirsty jistá, že v ničem z toho, co jí nabídlá, určitě nebudou žádné arašidy.

Rychle spořádala jednu vločkovou sušenku a po ní hned další.

Martha se usmívala, jako by jí na Kirsty obzvláště záleželo.

Je to snad proto, že žiju sama? říkala si mladá žena.

Což byla pravda – ale zároveň ne tak docela.

„No jen si jich ještě pár vezmi na cestu domů,“ pobízela ji Martha a přistrkovala k ní táč, jako by jí za dávných dob předkládala nějakou oběť.

„Já bych moc ráda, Martho, věř mi, jenže bych potom sotva večeřela.“ *Ale neodmítá se to snadno*, pomyslela si Kirsty. *Jsou opravdu moc dobré.*

Nakoukla Martě přes rameno. Většina rotariánů popíjela čaj, povídali si a těšili se z toho, jakou zvláštní směsici společenského postavení, profesí a zájmů představují. Její dobrá přítelkyně Beth stála přímo uprostřed skupinky, smála se a bez zábran se bavila s Emminým manželem Thomasem. Beth se po ní podívala a Kirsty gestem naznačila, že už musí odejít. Beth se usmála a zamávala jí.

Tu jí překvapila myšlenka, která se jí nečekaně vylíhla v hlavě: *Třeba to není zase tak špatný klub. Tedy pro ty, kteří mají podobné věci rádi.*

Možná by se mohla příští týden spolu s Beth připojit po zkoušce k tenorům a užít si trochu legrace...

Uvědomila si, že ji Martha stále pozoruje, a tak se na ni s úsměvem zahleděla. „A teď už opravdu musím jít!“

Kirsty se usmívala, i když se obrátila a vykročila ke dvoukřídlovým dveřím, které vedly k rozvrzaným dřevěným schodům do haly v přízemí. Odtud vyšla na náměstí a ovanulo ji mrazivé noční povětrí.

Kirsty zvedla pohled k nebi. Nad hlavou jí visel měsíc v úplňku a zářil naplno jako obrovský reflektor, takže osvětloval cestu lemovanou po obou stranách stromořadím, která vedla k jejímu domku.

Tu procházku měla moc ráda, ať už tudy šla za svítání, nebo v noci. Všude panovalo ticho, až to někdy působilo strašidelně, když jí teplá pouliční světla Cherringhamu zůstala za zády a pod podrážkami křupalo suché listí.

Už se nemohla dočkat, až bude doma.

Ne že by na večer plánovala něco zvláštního, jenom večeri – a pak telefonát.

Jenomže i prostý telefonický hovor, který obvykle absolvovala stočená na pohovce do klubíčka, jí přinášel vzrušení – a přitom nešlo o víc než o povídání, plánování a *pletichaření*.

Když došla k místu, kde vlevo i vpravo zůstala mezi stromy mezera, nabídl se jí výhled na nízko se zdvihající kopce. Dalo se dohlédnout až na vzdálené zářící body pouličních lamp v East Charltonu, k němuž směřovaly slabé jiskřičky světél automobilu, který se proplétal bludištěm úzkých silnicek obrostlých křovisky. Chvilkami byly vzdálené reflektory zřetelně vidět, ale vzápětí se ztratily.

A jaká se udělala zima!

Přitáhla si šálu těsněji ke krku a zapnula zip na bundě Barbour až pod bradu. Rukavice si nevezala, a počasí jí důrazně připomnělo, že nadešlo roční období, kdy by je měla mít stále při ruce.

Došla do mírné zatáčky a o kousek dál se cesta prudce lomila vpravo a stoupala do kopečka k jejímu domku, usazenému mezi několika dalšími.

Teď už spěchala a bez úspěchu se pokoušela nevnímat dotírající chlad. Dorazila do poloviny vzdálenosti mezi městečkem a osadou, kde žila, a při pomýšlení, že už bude brzy doma, ji zahřálo lehké vzrušení.

Potom však pocítila i něco jiného.

Slabé zaštipání.

Píchlo jí ve rtech a maličko zabrnělo, jako by jí zasáhl slaboučký výboj elektrického proudu. Nejvčasnější varování. Tento příznak dobře znala.

Nezastavila, pokračovala v cestě, ba naopak přidala do kroku. Ale zabrnění ve rtech jí jasně signalizovalo, že se něco děje.

Postihla ji alergická reakce.

Podvědomě si jazykem obkroužila rty, jako by na nich mohla něco cítit, třeba jak moc jí opuchají.

Ale samozřejmě nic nezjistila.

Po zabrnění vždycky následovalo znecitlivění, až měla dojem, že to ani nejsou její rty.

To ale ještě nebylo to nejhorší. Kirsty přesně věděla, jak reakce postupuje dál.

Počkala několik vteřin, protože počítala s tím, že přijde další signál. Týž pocit v jazyce, lehké zabrnění a špička jazyka, kterou před chvílí zkoušela citlivost ve rtech, začínala také jakoby mrtvět.

Po chvíli už jazyk vůbec necítila a současně začal opuchat.

„Proboha,“ vzdychla polohlasně. Postižení rtů ani jazyka zatím nebylo tak hrozné, aby nemohla jasně artikulovat.

Jenže brzy jistě dojde k tomu, že nesvede nic lepšího než jenom nesrozumitelně mumlat.

Usilovně přemýšlela: *Jak? Jak se tohle mohlo stát?*

Byla přece pořád tak opatrná. Vždycky si dávala velký pozor...

Zastavila se. Rychle otevřela kabelku a v bledém světle měsíce v ní lovila to, co tam docela jistě musela mít.

Bez tohoto nouzového prostředku by nešla nikam ani na krok, prostě by se k tomu nedokázala odhodlat – neustále ho nosila v kabelce.

Injekční pero EpiPen.

Odsunula stranou peněženku, klíče od auta, utajený balíček cigaret – jednou za čas si při zcela zvláštních příležitostech dopřála cigaretu, protože sladký dým jí byl tuze příjemný. Držela kabelku v jedné ruce, takže se rozšklebila jako otevřená zvířecí tlama, a druhou rukou v ní horečně šátrala.

Nemohla vidět, jak jí necitlivý jazyk opuchá čím dál víc, zato poznala zvětšení jeho objemu tím, jak jí začal tlačit na horní patro.

Byl už mnohem větší, než by normálně měl být. Rty jako by ani neměla, vůbec je necítila.

To jí připadalo šílené. Vždycky v kabelce nosila dvě injekční pera – přece se nemohla obě ztratit?

Dokázala ze sebe vypravit: „Kde to sakra...“

Jenže to znělo jako žvatlavé mumlání.

Pak ji zalil příval úlevy, protože konečně nahmatala tubu EpiPeny, ovšem druhou v kabelce nenašla.

Přece aspoň jedno balení má.

Vytáhla je z kabelky a tu pak upustila na zem.

Nespěchala, zkušeně odklopila víčko a nechala pero vyklouznout z plastového přepravního obalu.

Ten také odhodila, aby měla volné ruce a mohla pero použít. Nezáleželo na tom, že má oblečené kalhoty, jehla jimi snadno pronikne, zabodne se do svalu a hned nato jí vpraví do těla dávku epinefrinu, který se rozproudí organismem. Otoky se jako zázrakem přestanou zvětšovat a jazyk se vrátí do normální velikosti, jako když se vypustí vzduch z míče.

Než dojde ke svým dveřím, bude všechno tak, jako by se nic nestalo.

Kirsty prováděla manipulaci s injekcí přesně podle návodu, jak ji to učili. Stejně to udělala už dvakrát, když pocítila první varovné příznaky anafylaktické reakce.

Rukou pevně sevřít pero v jeho středu. Na konci pera odstranit ochrannou čepičku a hrot namířit k vnější straně stehna. Pak jediný prudký pohyb, tvrdě zatlačit, načež jehla vystřelí do svalu a uvolní do těla lék, který jí zachrání život.

Jenže...

Jenže...

Nedokázala uvěřit tomu, co následovalo, a bodala perem znovu a znovu proti stehnu...

Žádná jehla se z něho nevysunula.

Ať se snažila sebevíc, pero vůbec nereagovalo.

Tohle mohlo nastat jedině v případě, že už by předtím došlo k jeho použití.

Napřímila se. Bylo zbytečné, aby se dál hrbila a snažila se zabodnout si injekci do nohy.

To není možné, pomyslela si. Všechny EpiPeny, které měla, si vyzvedla na předpis teprve před pár měsíci. A žádný autoinjektor z téhle nové zásoby ještě nepoužila!

Teď ovšem drží jeden z nich v ruce a je nefunkční.

Vlastní jazyk jí připomínal kus podrážky, neustále opuchal a zvětšoval se, jako by se nemohl dočkat, až vyplní celou ústní dutinu.

Pocítila první zabrnění nastupujícího otoku i v horní části hrtanu, a to jí přimělo soustředit se na jedinou myšlenku: *Musím se dostat k dalšímu Epi-Penu – náhradní s sebou už nemám – musím rychle domů...*

Rozběhla se po cestě k domovu. Jenomže už sama velikost opuchlého jazyka jí velice ztěžovala dýchání, běh byl tedy víceméně nad její síly. K sípání, které vydávala při lapání po vzduchu, se ještě připojilo jakési hrdelní chroptění – něco jí uzavíralo dýchací trubici.

Světla shluku stavení, z nichž to její leželo nejbliž, jí připadala stále velice daleko.

Navíc to teď měla do celkem příkrého kopce, takže vůbec nedokázala běžet.

V jednom okamžiku těžce bojovala o to, aby se nadechla, a měla přitom pocit, že polyká vlastní jazyk, ale opuchlé svaly se přesto maličko pohnuly a vytvořily škvírku, kterou se jí podařilo do plic nasát trochu vzduchu.

Zdálo se jí, že záře úplňku znenadání posela jiskřivými démanty spadané listí, stromy i bezlisté keře, vše už připravené na zimu. Tento bizarní pohled jí dával na vědomí, že pozbývá schopnost dýchat.

Doširoka otevírala ústa a zase je přivírala, jako by jí to mohlo nějak pomoci.

Široko daleko nebylo živáčka. Temná ulička, jasný měsíční úplňk, tiché stromy.

Nakonec jí opuchlý jazyk úplně uzavřel dýchací trubici, jako když zapadne zátko do odtoku dřezu. Zastavila se. Ruka jí instinktivně vylétla k hrdlu. Prsty si sevřela krk.

Do plic už nedostávala vůbec žádný vzduch. Po několika marných pokusech zachřčet, aby aspoň trochu uvolnila dýchací cesty a maličko se nadechla, všude kolem ní vzplanul ohňostroj světel, který ji oslepil. Kirsty padla na kolena.

Náhle světla pomasla a všechno zčernalo, jako by někdo překlopil páčku vypínače. Přepadla dopředu na prochladou ušlapanou cestu a udeřila obličejem rovnou do země.

V okolí se rozhostilo úplné ticho.